

„Wõi nii sugustega tuled sa mulle? Ei, flu-saja, rumalaks ma tolle aja waga tirilut ei pea! Aga nende töde on halva tollijate läbi tumestatud ja sellega paljudele pahanduseks ja efsitamiseks saanud! Sellepärast pean mina prügi alt jälle lahti saewama puhta, selge Jumala saewulese!“

„Mina ja mina ja mina — mina Luther — Kes sa siis õieti oled? Ole nõnda hea ja näita mulle ommetegi oma passi?!”

„Ma tean, ma tahab, ma pean! Palves olen ma seda tunda saanud, Jumal on mulle seda awaldanud! Mis ei peaks Jumal wiletsa mungafejega suuri asju korda saatma? Hakkame aga julgeste ja wahwaste peale ja tööle! Kui see asf Jumalast on, siis peab ta korda minema; kui see aga mitte Jumala asf ei ole, waid ainult Lutheruse ettemõõte, waata, siis langeb Lutherns, doktor ja magister, kui folletand lehele fügise seku lões!“ . . .

„Luther, Luther, Teil on lange tahtewõim. Ka on Jumal Teile ülitervawa mõistustuse fintinud. Teie wõltsite ülitlusat ja rahulist elu elada.“ —

„Tagane minust!“

„Noh, Teie olete liig õttline. Kaske enesele, herra doktor, ütelda: „See on veel väike jäatis talupoja toorusest, jätkse seda maha, õppige peenise inimese tombel pealt luulama! . . . Kuulge siis: Teile on sennini ainult waimu eesküu tuttaw. Selles eesdues on palju auusaid inimefi, Jumal õnnistagu neid; nende nimi on woorus, wagadus, wennaarmastus, ja mis muud seadus nõuab. Aga minge edasi, minge edasi, Luther! See tölk on talupoegade, karjäste ja sõdepõletajate woorus, wagadus ja ligimeise armastus! Jumal tahab, et maailm tirjum välja nõebs. Ka see on tiiduwäärt, kui röömu tunned kouni funstitöödest. Kunst on mitmelefine. Mii maalijad tuli tujuraiujad on waewa nähnud, et armia ja lena naisterahwa ihu tujutada. Kuidugi mõista, ei seal Jumala sõnal enam midagi teha. Jumal on naeseihu ilusaks funstitöödis loonud, et igamees sellest waisheit wõlts röömustab. Mis teil siis, förged ja öpetatud isandad nii suguse röömu vastu ütlemist on? Sina räägid asjade vastu, neid umbikassteks nimetades, fest et nad sulle libwimata inimesele liig peeniseid on — wa' talupoeg!“

„Kirjutatud on“ —

„Seda räägib sinu suu, ilma rõhu ja healeta räägid

sa seda — aga mis ütleb so süda selle kohta? Luther, tule natusene ligemale, lase enesele ütelda: kirjutatud on paljuti, aga inimesesugu ei täi selle järele. Näätmine on ise asf ja tegemine jõlle ise asf. Palju asjadest ei maha räätidagi peenisees seltsonnas; aga inimesed teewad seda siagi. Sõnadel on ju faunis nägu, kui nad riigid ja rabivast läbi rändavad; aga on ju tölt tühi föla, mis inimestele natuseks ajals röömu teeb. Aga tui tegemine ehit täätmisse lätte tuleb, siis teeb igaüks luidas juhtub. Opi, mungakene, ilma tundma! Sa oled paber! paber! paber!“ —

„Oh sa saatan!“

„Pea aga wahwaste linni oma fölawast sõnast! Tal on hea föla, just kui trumpet fölab ta. Muidugi ei holla mina sind sinu lõnes efsitama! Anna maale, mis maa päralt on! Kas tuuled? ! Kes siis seda õieti teab! Sinu fösse sõna taga istub hulljulge hing: Sinus on olemas röömus funstnik ja moosefant! Ole ka wabe peal terge-meeleliselt röömus, kui sind so meelesparandamise jutlus ära wäsitab! Siis alles oled sa täieline suur waim. Mis Jumal sulle siis meeled on andnud? Ets Jumal loonud naist ja sinu jaoks? !“

„Saatan, saatan! Jah — Jumal lõi naese — ma tean, tean — ja ta minu süda ja weri igatseb sagedaste enesele head perenaist — Jumal on ta ju loonud — tuid üksnes fauni kombe, pubtuse ja farstluse edendamiseks! Sina sūütad minus furjahimu tuld põlema ja annad mulle paba nõuu, teed mind lissja loomats, kes öösel ümber hulgub ja murrab“ — —

„Kas siis lissja loom nii halb on? Ets nimetata lõwi ja lottast elajate funingateks? Kas nende julgus, wahwas Luther, sind ei meelita järele tegema? See olets tugewus: Nõnda oled sa rumalatest ja laistadest lawaluse poolset üle. Seisa seaduse eest, aga auusta ja wabadust! Waata kuidas wanaaja luulad streetlased ja Roomlased wabaduses ja armsuses elasid — ja ta uued Roomlased: eis nää, rahvate, tiritule, seltsonnale, voorusele annavaad nad, mis lohus, aga neil on ülipalju waimu ja lawolust: nad oslavad peeniseid tombel pattu teha. Waat, see on isanda ja walitseja wiis! Heida munt enesest ära, aja talupoeg välja, oled muidu harimata ja wäile! Ole osav poiss, ajuti wõid ta ju waga olla — aga ista peeniseid maitsega! Kas sul sels wõdimus puu-